

[Ludvig Christensen.]

det ærede 3die Medlem for 4de Kreds heller ikke maa glemme. Det er, at de Erfaringer, som de arbejdsløshedsforsikrede her i Landet har høstet, er ikke særlig gode. Da Arbejdsløshedsforsikringen blev gennemført i 1907, indeholdt Arbejdsløshedsloven Mulighed for et offentligt Tilskud paa 100 pCt., det vil sige lige saa meget, som Medlemmerne selv skulde betale. Det var det Grundlag — jeg vil nødig bruge Udtrykket den Madding, der af Rigsdagen var hængt ud for Arbejderne, den Gang de skulde oprette Arbejdsløshedskasser. Og de gjorde det. Men jeg tør paastaa, at naar en Arbejdsløshedskasse som Arbejdsmændenes overhovedet blev gennemført paa det Tidspunkt, skyldes det den Omstændighed, at de offentlige Tilskud den Gang var fastsat saa højt, som de var. Efter at Arbejdsløshedsforsikringen havde levet i nogle Aar, hvad gør man saa fra Rigsdagens Side? Saa begynder man at revidere, og man begynder navnlig at revidere de offentlige Tilskud nedefter, og de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere har efterhaanden gjort den Erfaring, at jo mere de selv ofrer, des mindre offentligt Tilskud kan de faa. Derfor er det ikke saa mærkeligt, at der i saa store Kredse, som Tilfældet er, næres en afgjort Uvillie mod, at gaa til at betale endnu langt højere Kontingenter for efterhaanden ogsaa selv at skulle opretholde i stadig stigende Grad Kriseforsikring. Det er meget stærkt fremhævet, og ikke med Urette, af nu afdøde Landstingsmedlem Lyngsø, at medens man vel kan forlange af Arbejderne, at de sikrer sig selv mod den Arbejdsløshed, der normalt kan opstaa, kan man i alt Fald ikke lægge Forpligtelserne over paa dem for Krisernes Vedkommende, og navnlig naturligvis ikke, naar der er Tale om Kriser af den Art, som vi efter Krigsperioden har gennemlevet. Derfor har vi ikke kunnet enes om en Krisekasseordning, saa længe der ikke var fastsat offentlige Tilskud af en saadan Størrelse, at der virkelig var Rimelighed i, at Arbejdsløshedskassernes Medlemmer oprettede Krisekasser. Jeg har den Opfattelse, at hvis vi en Gang til gør et mislykket Forsøg paa at gennemføre en Krisekasseordning, skal vi aldrig mere gøre Forsøget, for saa opnaar vi aldrig at faa gennemført Krisekasser. Derfor maa en ny Lov paa dette Omraade indeholde et Tilskud af et saadant Omfang, at der virkelig er Rimelighed i, at de, der er Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, ogsaa gaar til at oprette Krisekasser.

Jeg vil gerne til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) sige, at det var jo

overordentlig smukt følte Præmisser, der laa i den første Del af det ærede Medlems Tale; men hvis Præmisserne skal være afgørende for Konklusionen, saa burde det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds have sluttet sin Tale med at anbefale den hurtigst mulige Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag. Men Konklusionen kom ikke til at passe til Præmisserne, tværtimod, det viste sig, at trods Nøden og Elendigheden baade for Haandens og Pennens og Aandens Arbejdere, trods den smukke malende Skildring, det ærede Medlem gav, var der ingen Hjælp. Men det er dog til syvende og sidst det, det kommer an paa, i mindre Grad de smukke Udtryksformer. Det, der er det afgørende, er, om der er nogle Penge til dem, der staar og mangler Penge til at købe det nødvendigeste for. Men her blev stillet Betingelser op. Jeg vil gerne slutte mig til den Forespørgsel, den højtærede Socialminister rettede til det ærede Medlem, thi hvis vi faar et klart „Ja“ for, at man, hvis der opnaas Enighed om en Krisekasseordning her i Tinget, ogsaa hurtigt vil kunne faa gennemført det foreliggende Lovforslag — ja, saa vil jeg med største Glæde stille Forslag om Nedsættelse af et Udvalg.

Ellinger: Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) bebrejdede mig, at Konklusionen ikke var ganske i Overensstemmelse med Præmisserne. Dette kan jeg ikke indrømme. Ministeren gjorde mig jo ogsaa den Indrømmelse, at da vi vedtog Loven af 19. Oktober om Krisehjælp til arbejdsløse, blev det klart udtrykt fra vor Side, at Forudsætningen for en eventuel Fortsættelse, en eventuel Forlængelse af Lovens Gyldighed, var Enighed om Oprettelse af Krisekasser, og derfor kan det ærede Medlem ikke undre sig over, at jeg fremhæver denne Forudsætning som Betingelse.

Til den højtærede Minister vil jeg gerne sige, at naar nu Ministeren har været klar over dette, forstaaer jeg ikke rigtig, hvorfor Ministeren ikke har sat et større Arbejde i Gang for at se at naa til en saadan Ordning. Nu ved jeg nok, at der i Folketinget foreligger Forslag vedrørende disse Spørgsmaal, men utvivlsomt vilde en stærk Haand hos den højtærede Socialminister have virket godt. Men jeg maa ganske vist erkende, at der i lange Tider har været Brug for begge Ministerens Hænder til mange Ting i den vanskelige Situation, vi er inde i, saa det har den højtærede Minister maaske ikke kunnet gøre.

Jeg forstaaer, som sagt, ikke ganske